

Amfetamiinia

Julkaistu 22.11.2007

Mietin pitkään kirjotanko vai en, ja saanko yleensäkkään mitenkään perin ajatuksiani selville ja selvästi tähän, mutta ajattelin yrittää. Tiedä, vaikka se jotenkin auttaisi saamaan vähän asioihin selvyyttä ja auttaisi minua toimimaan oikein tulevaisuudessa.

On kesä 2004, minä ja siskoni olemme ulkomailla viettämässä lomaa äitimme luona. Saamme yhdessä aina hurjan hyviä ideoita, ja tämän kesäinen älynväläys oli, että kokeilemme piriä. Pohdimme asiaa pitkään oikeastaan; lähti Steenin biisistä "pikku pirihuora". Tunsimme muutamia pirinistejä, siskoni poikaystävä oli muun muassa entinen sellainen; kolme vuotta piriä suoneen ikävuosina 16- 19. Tutustuessamme häneen hän oli reilun parikymppinen. Oli tajunnut lopettaa kumminkin.

No tulimme Suomeen, ja tietenkin etsimme piriä käsiimme. Oli hurjat kolme päivää, ennenkuin tosiaan saimme sitä. Minun paras ystävästäni oli mukana myös. Se oli niin jännää.. Kävin silloisesta Ruokavarastosta ostamassa pillegä. Siellä oli vaan sellaisia Nallepuh-pahvimukeja joiden mukana tuli pillegä, joten ostin sen. Sitten ajoimme syrjäiselle parkkipaikalle, ja minä aloitin kierroksen. Eihän sitä vaikutusta ekalla kerralla oikein huomaa, mutta hauskaa oli, johtuen varmaan myös pilvestä, jota poltettiin aika paljon.

Meni pari päivää ja olin sitten sellaisessa piriporukassa, kolmekyppisiä narkkareita siinä oli ja jollakin oli essoja. Kokeilin niitäkin ja siihen koukahdin heti vähän.. Sinä iltana sain itselleni ihanan poikaystävän. Valitettavasti hän oli nisti. Siinä meni syksy enemmän tai vähemmän (minun kohdallani vähemmän) pireissä, mutta siskoni jäi pahaan koukkuun ja hänen poikaystävänsä alkoi käyttämään taas myöskin. Onneksi hän joutui vankilaan sinä syksynä, joistain vanhoista jutuista tosin. Siskoni alamäki oli todella paha katsottavaa ja minä lopetin käytön talvella kokonaan ja yritin saada häntäkin lopettamaan. Mutta hän ei tajunnut sitä, kuinka pahasti hän kuihtui ja vakuutteli kaiken vain olevan kunnossa. Samalla minä itkin ja uhkailin ja olin aivan hajalla.. Minä olen pikkusisko ja hän isosisko, hänen olisi pitänyt katsoa minun perääni eikä toisinpäin. Asuimme kahdestaan jo siitä lähtien kun minä olin 14 ja hän 16. Koulu kärsi tietenkin kovasti, olimme molemmat lukiossa ja se vaan jäi, siskollani jo aikaisemmin, ennenkuin aloimme käyttämään piriä.. Hän sai paniikkikohtauksia, ennen siis pirinkäyttöä, luultavasti siksi kun häntä kiusattiin pahasti yläasteella.

Jossain vaiheessa hän löysi poikaystävän joka rajoitti vähä hänen käyttöönsä, vaikka poikakaveri oli itsekin enemmän tai vähemmän nisti. Kesän koittaessa minä lähdin ulkomaille, enkä ollut siskon kanssa sitä ennen juurikaan väleissä, koska olin niin vihainen hänen tempuistaan ja käytöstään ja muusta.. Vaikka keväällä vedin itsekin enemmän ja olin vaikeissa tilanteissa, tein abortin koska hölmöyttäni tulin raskaaksi, enkä voinut puhua kenellekkään koska siinä ei vain ollut ketään jolle puhua. Jouduin kantamaan kaiken sisälläni, kaiken.

Kesä meni ihanasti, olin kaksi puoli kuukautta poissa vanhoista piireistä ja siskokin tuli kuukaudeksi ulkomaille. Sitten mentiin Amsterdamiin festareille ennen Suomeen menoa ja se olikin sitten taas vauhti päällä; minä en lopettanut vielä pitkään aikaa Suomeen palaamisen jälkeen pirin ja essojen vetoa, eikä siskon tämä entinen poikaystävä auttanut asiaa yhtään, kun sillä oli aina jotain kamaa jemmaa ja se asui meillä. Mutta häntä en missään nimessä syytä; syytän itseäni siitä, että hän alkoi meidän takiamme uudelleen vetämään. Syksyllä yritin uudellee koulua ja se meni ihan kivasti.

Sitten täytyi kahdeksantoista. Ryyppäsin aika paljon, mutta kamaa en juurikaan vetänyt. Tai joskus vähän piriä viikonloppuna tai esson. Löysin ihanan poikaystävän, joka ei edes tiennyt huumeista mitään.. Mutta kerroin hänelle, että käytän. Kevät meni ihanasti, olin rakastunut, mutta jossain vaiheessa aloin pitämään piristä taas ja essoista ja poikaystäväni ei oikein tykännyt. Joten viiden kuukauden jälkeen hän jätti minut ja minä tartuin piikkiin. Olin kuukauden radalla, pitempäänkin. Viikkoa ennen juhannusta en nukkunut ollenkaan, olin 7 päivää hereillä ja näky oli karkea. Siinä vaiheessa olin onneksi muuttamassa äidin luo ulkomaille. Eli nukuin kaksi päivää ja hyppäsin lentokoneeseen. Olin huonossa kunnossa, mutta onneksi en jäänyt kiinni. Eli kukaan perheestä ei tiedä käytöstämme, minun eikä siskon.

Siskoni entinen poikaystävä, tämä joka asui meillä, on minulle hirveän rakas. Ja hän on hirveän vaikeasti riippuvainen. Minä olen itkenyt hirveästi hänen takiaan ja tehnyt kaikkeni, oikeasti kaikkeni auttaakseni. Jossain vaiheessa kun en käyttänyt juuri ollenkaan, olin jatkuvasti tukena ja turvana ja päivystin mitien voisni auttaa. Hän tuli usein yöllä luokseni ja minä tein ruokaa (jota hän ei syönyt) ja kannoin hänet petiin ja pidin kädestä kiinni, jos hänellä oli vainot ja kaikkea.. Tein oikeasti kaikkeni. Ja tekisin sen uudestaan, vaikka ne pettymykset jokaisen sortumisen jälkeen ovat pahemmat kuin mikään

selkäsauna.

Henkisesti kaikki on ollut karmeaa kestettävää, ja tämä on vain pieni osa tarinaa. Mutta useimmat, jotka niin lähelle pääsevät että saavat kuulla kaikessa karneudessaan pieniä yksityiskohtia myöten, tuntevat suurta myötätuntoa sitä 17-vuotiasta pikkutyttöä kohtaan, joka elää äitinä kahdelle "aikuiselle", eikä voi puhua ettei kukaan jää mistään kiinni, ei kenellekkään mitään. Huolehtii vain kun kukaan ei vastaa puhelimeen ja tekee ruokaa kellonajasta riippumatta ja ei nuku jos ei tiedä missä kukakin on.. Se oli kamalaa! Ja se, kun tämä siskon poikaystävä raahasi ystäviään keskellä yötä kotiini, kun olin nukkumassa, kun yritin vielä mennä kouluun..

Nyt olen ulkomailla ja jään tänne. Joskus käyn bilettämässä ja otan ehkä kokaiinia tai jotain, mutta piikitä en enää ja olen hyvin onnellinen. Alotin tanssiharrastuksen ja käyn kaikilla ihanilla kursseilla ja töissä. Elämä hymyilee. Tietenkin suren ja tuntuu pahalta, kun siskosta ei välillä tiedä mitään, ja siskon exä on vankilassa, mutta minä en oikeasti voi enää asioille täältä käsin mitään. Jokaisen on otettava elämä omiin käsiinsä.

Päivääkään en pois vaihtaisi, sillä nämä asiat ovat tehneet minusta tällaisen ihmisen mikä minä olen nyt. Jos saisin valita, ei siskoni eikä hänen exänsä olisivat vetäneet sitä ensimmäistä viivaa.

Tämä oli hyvin paljon sensuroitu tarina minun päihderiippuvuudestani.

Nimimerkki:

Anonyymi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/amfetamiinia>